

follow and like us on:

Stliseeritult lilleline vannitoakardin.

Nama tõmbab lillelise vannitoakardina ette ja keerab kuumaveekraani lahti. Tuleb veel ämbritäis jahedat vett lihtsalt äravoolust allalasta ja ennast kuuma vee all läbileotada. Vesi on siin kallis, nii kallis ,et Nama ei julge iga päev ennast leotada. Ometi leotavad tuhanded turistid ennast siin kõikvõimalikul moel aga Nama ei julge. Herman irvitab veel siiani Nama üle ja jutustab loo Orioni tänaval saadud veearvest. See oli tookord, seal miljonäri majas elades tõesti üüratu. Nama tunneb ennast süüdi milleski ,mida ei osanud tookord arusaada. Ja täna ei taha Nama üüratut veearvet.

Vesi pahiseb mööda keha ja Nama puhkeb nutma, kõva häälega. Hiljem tuleb meelde, et vannitoa aken on pärani ja maja taga elav hispaanlane saab ilmselt sellest kummalisest jorinast osa. Nama on ennast mahateinud ja nutab seda valu südamest välja. Maha tegemine on seotud raamatu kirjutamisega. Nama on tunde istunud tuppa tiritud aialaua taga ja püüdnud kirjutada. Nii kirjutada nagu kontseptsioon ette näeb. Aga ei õnnestu. Pikk päev kaob lihtsalt pilkasesse pimedusse ja kirjaread ekslevad tundmatul maal. Kirjeldades seda, mida Nama pole vajanud.

Kes siis kirjutab. Nama arvab, et kirjutab temas keegi, kes väga tahab ilmale meeldida. Aga Nama see pole. Nama on see, kes nüüd seda ilmale meeldimist vannitoas väljanutab.

Lollidel on alati inimõigus saada targaks. Hommikul kirjutab Nama Annale, et tal ei tule kirjutamine kuidagi välja. Annal on nüüd näitus ülesse pandud ja maalid keldrist rahva ette tassitud. Namale need maalid meeldivad ja Annal on aega Namale vastata. Anna kirjutab, et tuleb ennast lihtsalt kirjutama saada. Kasvõi jalaga perse tagudes. Kasvõi ühte lauset sada korda kirjutades. Namal on seda lugedes endast nii hale, hale sellest, et ta on tahtnud ikka ja jälle elus hakkama saada nii nagu teised. See pole õnnestunud. Ikka on nii, et proovid nii nagu teised, näed talumatut vaeva ja materdad seda, mis sulle oma on. Oma ja hingest tulevat ei julge nagu teistele näidatagi.

Kõik ju kujutlevad ennast kuidagi ette. See istub sees kuidagi. Aga päris on ikka teisiti. See on see, et ennast kõrvalt ei oska näha. Ei saa. Saab vaid olla ja kui oled endale truu siis tekib tasakaal, tuleb jõud ja ilmuvad väravad. Enda vastuvõtmine. Oma. Kirjutab Anna Namale.

Nama keerab ennast fuktsiaroosa vannilina sisse ja istub vanale korvtoolile peegli ette. Ikka

tuleb veel nutt peale aga ennast peeglist sellisena vaadata kaua ei suuda. Vannitoakapist leiab Nama pahaks läinud aloepurgi ja viskab selle prügikasti, kusagil on ju veel seda aloemöksi, mida nahale määrida aga täna Nama seda enam otsima ei lähe. Ehk on see hoopis teises vannitoas. Nama lubab endale see hiljem ülesse otsida. Juuksed märjalt siledaks kammitud ja toas istumiseks soojemad riided selga tõmmatult läheb Nama uuesti arvuti juurde ja teeb oma vanad märkmed lahti. Nama on hoidunud mõni aeg oma blogisse kirjutamisest ja on järjekordselt üllatunud kui loeb oma vanu lugusid. Siin olen ma olemas, siin on just need rajad punase niidina ülesse tähendatud, mis Namale omad on.

Herman istub väljas päiksevarju all suurel sohval ja kui Nama tema kõrvale potsatab, küsib Herman huviga, et mis nüüd. Nüüd on nii, et ma saadan pikalt kõik teistemoodi iluvõimlemised klaviatuuril ja kirjutan nii nagu Nama kirjutab. Nama kirjad kolmesajale kraatril, mida igapäev altpoolt näen ja mitte kunagi ülevalt poolt. Ülevalt vaatab Looja ja lennukil lendajad.

[Facebook >](#)